

som Ministeren havde sagt, at der var ikke et sandt Ord deri, og det har Justitsministeren, saa vidt jeg ved, til Dato ikke taget til Genmæle imod. Naar man maa begrunde sine Lovforslag med saa uholdbare Argumenter, maa det holdes os til gode, at vi ser noget mistroisk paa Nødvendigheden af dette Lovforslag og ikke tror, at den højtærede Justitsminister er den rette til at haandhæve en saadan Lov, der kan blive farlig. Forholdet var det — der er jo altid lidt om det —, at Partiets Forretningsfører, der sammen med en anden socialdemokratisk Folkerepræsentant havde været Genstand for adskillige Øverfald, havde anmodet om, at man gennem Udenrigsministeren vilde henvende sig til det paagældende Lands Gesandt — det var den franske —, for at han kunde paavirke vedkommende Journalist, som havde afgivet urigtige Beretninger om danske Forhold, og specielt om disse tos Forhold, og give Manden en Paamindelse om, at han burde indstille Skydningen. Det er det, der er sket, men der har aldrig været ringeste Gnist af Tale om Udvisning fra vedkommende Side; det var, som L. Rasmussen sagde i Folketinget, rigtigt, at der ikke var et sandt Ord i det. Saaledes forholder det sig, men naar man tvinges til at ty til saadanne Argumenter, maa man undskylde, at vi ser lidt skeptisk paa Nødvendigheden af et saadant Lovforslag, og vor Skepsis gælder den Minister, der bruger denne Lov paa den Maade, som vi mistror ham for at ville bruge den paa.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg først sige til det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller), at jeg kan forstaa, det bliver nødvendigt at manuducere det ærede Medlem i Spørgsmaalet Pas og Visum, og jeg skal gerne stille mig til Disposition bagefter; jeg tror, det bliver for langt at komme ind paa her. Men jeg tror i øvrigt ogsaa, at det ærede Medlem vil kunne faa Oplysning af andre sønderjydske Repræsentanter, og de vil sikkert belære det ærede Medlem om, at her i Danmark er det nu en Gang de danske Myndigheder, der bestemmer Frem- og Tilbagerejse, og ikke de tyske. Jeg vil bede det ærede Medlem lade sig manuducere i dette Spørgsmaal, om ikke af mig saa af et andet æret sønderjydsk Medlem, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Karberg. Jeg synes, at naar man begynder at diskutere disse Spørgsmaal, skulde man helst først være noget inde i Pasreglerne, og det er altsaa stadigvæk ikke et dansk Pas, der her er Tale om. Derfor fremhævede jeg ogsaa under Debatten, at der kunde

være Tale om, at den paagældende havde et Pas udstedt af den interallierede Kommission, for dennes Pas var Pas, som vi nogenlunde havde godkendt heroppe; men vi godkender ikke de tyske Pas.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) er kommet lidt for højt op, forekommer det mig, i denne Diskussion. Det ærede Medlem læste op en Udtalelse af en af sine Partifæller i Folketinget, hvori der staanden Vending, at der ikke er et sandt Ord i det, som Justitsministeren har sagt, og udtalte det ærede 13de tingvalgte Medlem, saa vidt han ved, har Justitsministeren ikke til Dato taget Afstand derfra. Ja, hvad det ærede Medlem ved, kan jeg umuligt indlade mig paa at diskutere, men det vilde dog være rimeligt, om det ærede Medlem saa efter, hvad Svar jeg har givet paa disse kraftige Udtalelser. Det ærede Medlem vilde da se, at jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal omtrent paa følgende Maade, at naar den Mand, som havde udtalt sig, Hr. L. Rasmussen, og jeg stod udenfor Folketinget, saa skulde vi nok blive enige om Sagen. Mere vilde jeg ved den Lejlighed ikke udtale som Følge af, at der var overgaaet det Medlem, hvortil der var sigtet, en stor Sorg i de Dage; derfor gik Sagen ud af Diskussionen. Men jeg tog Reservation, og jeg udtalte, som sagt, udtrykkelig, at Hr. L. Rasmussen, som er en stor Diplomat, naar han ikke staar paa Folketingets Talerstol, og jeg nok skulde blive enige.

Det er nu imidlertid ligegyldigt, om jeg har taget til Genmæle mod det eller ikke. Spørgsmaalet er, om det, jeg har sagt den Gang, var rigtigt eller ikke. Altsaa, selve det, som det ærede Medlem nu sagde: At jeg ikke har udtalt mig om Sagen — er forkert, jeg har udtalt mig derom. Men det afgørende er — det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem vil indrømme —: Var det, jeg sagde den Gang om den socialdemokratiske Rører, der havde anmodet om en Udvisning, var det rigtigt? Jeg tror ikke, det ærede Medlem følger rigtig med i det Tings Forhandlinger, som han ellers anser for det vigtigste her i Landet, nemlig Folketinget, for saa vilde det ærede Medlem kunne huske, at der er noget, der hedder Rangeringsdebatten fra i Fjor, og derunder var dette Spørgsmaal et af Hovedspørgsmaalene, det, om jeg havde sagt noget her i Tinget, som var urigtigt. Jeg gik da den Vej, som jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem vil bifalde: I Stedet for at diskutere frem og tilbage, om det var rigtigt eller ej, gik jeg den eneste probate Vej, nemlig at læse den Skrivelse op, som Justitsministeriet havde faaet; det var den